

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 31.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874607824/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— Du er alstillens saa utidig, mumlede Ane.

Da Præsten traadte ind i den unge Enkes Dagligstue, skiftede Fru Cecille Farve, men Præsten gik sikkert og ugenert hen imod hende, rakte hende Haanden som en gammel Bekendt og sagde:

— Fruen ønskede at tale med mig; og da Cecille stod tavst, medens hendes Bryst arbejdede, fortsatte han rolig: De har haft Sorg og søger Trøst?

— Ja, hviskede hun næppe hørlig.

— Og jeg kan sige Dem, De er paa rette Vej; jeg saa' Dem i Førgaars; jeg kunde se paa Dem, at Deres Sjæl fløj opad.

— Ja, hviskede Cecille endnu sagtere.

Pastor Alstrup lod sit Øje løbe om i Stuen og fæstede det dernæst paa Bordet foran Sofaen, paa hvilket der laa en Del Bøger. Han rakte hen efter en af dem; det var et Bind af Fr. Paludan-Müllers Digte. Han slog op paa det yndige lille Digte: „Nattevagt“ og læste det dæmpet, men med kunstnerisk Anvendelse af Stemmens dybe Register; dog med stærkere Fremhæven af de to sidste Strofer:

„Det sorgeligste klinger
harmonisk da og smukt,
det tungeste faar Vinger
til cristlig Eihimmelflugt.
Det ringeste forevarer
sin Plads i Livets Krans,
det mærkede sig klarer
i disse Stranders Glans.

Og i vor Aand sig sænker
den store Fæderaad,
som læser alle Lænker
og bryder alle Baand;
og naar de sidste falde,
da føle vi med Æt:
At Gud er all i alle,
og alle kun er Æt.“

Han fæstede sine blanke, tændrende Øjne fast paa Cecilies; hun havde fulgt Læsningen med en Henrykkelsesgyser.

— De elsker Poesi, kære Frue? spurgte han.

— Den har tidt trøstet mig, naar jeg følte Mørke og Tomhed i mig.

— Fortræffelig. Jeg forstaar Dem ganske. Poesien fylder Sjælen med uendelige Længsler ved sine dybe, men dunkle Antydninger

om et højere Liv bag ved dette jordiske Liv, og af hvilket dette kun er en mat, dæmrende Afspejling. Men, som en af vore betydelige Digttere har sagt: Kunsten er Anticipation af det salige Liv — forstaar De mig, Frue?

— Aa bliv ved, bliv ved! bad hun ivrig.

— Jeg kan se paa Dem, at De forstaar mig. Jeg vilde sige: Kunsten og Poesien giver os en Forjættelse, som de ikke kan opfylde, de lærer os vel at føle, at Gud er alt i alle, men det er en ubesteint, henflydende Følelse, hvori Personligheden kan drukne. Nej, man maa op igen af disse lokkende og tonende Bølgers Skød, man maa lade sig forfriske og styrke, ikke beruse eller fortumle, i dette Bad; i alt Fald kan Poesien kun tage os ved Haanden og føre os til Grænserne af det forjættede Land. Men — ikke sandt, Frue — naar De, som De siger, i Mørkets og Tomhedens Tider har tyet til Poesien, saa er Deres Sind blevet oplyst ved straalende Glimt og fyldt med stærke Længsler, men Glimtene slukkedes, og Længslerne blev ikke mættede?

— Nej, det er sandt, sagde Cecilie og nikkede takkefuldt.

— Thi det er kun Troen, der kan tænde det stadig brændende Alterlys og lade den hellige, læskende Kilde sprudle frem i vor Aands Tempel. De selv fornem det i Søndags i Kirken.

— Det gjorde jeg, ja, det har jeg følt. Tak, fordi De taler saadan med mig, Hr. Pastor!

Et Øjeblik Tavshed opstod. Fru Cecilie sad med Kinden støttet til sin krummede Haand, hvis Hulings purpurrøde Skygge dannede en kraftig Kontrast til det hvide Glanslys paa dens Rand. Præsten fordybede sig et Øjeblik i Betragtningen af denne smukt formede Haand; derpaa tog han atter til Orde:

— Er De udgaaet fra et kristeligt Hjem? Naa ikke? Ja, det anede jeg. Var Deres afdøde Mand Kristen?

— Han tog af og til i Kirke, men dengang . . . den gamle Pastor Stork . . .

— Hm, ja; jeg har hørt Tale om ham. Men De elskede Deres Mand?

Fru Staal blev blussende rød. Han var saa god imod mig . . . saa omhyggelig . . . han . . .

— Hm — men det var ikke en begejstret Ungdomskærlighed, der bandt Dem til ham. De har i Deres Liv savnet den varme, den fulde Kærlighed, et Bryst, hvortil De kunde hælde Deres Hoved. De er en varm, poetisk Natur, der er gaaet uforstaaet omkring.